

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Cap. 10. De impedimento cognationis, affinitatis, & iustitiæ publicæ
honestatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

circa annū Domini 320. habetur Can. Presbyteris, dist. 27. Presbyteris, inquit, Diaconibus, & Subdiaconibus, & Monachis concubinas habere, seu matrimonia contrahere, penitus interdicitur: contracta quoque matrimonia ab huiusmodi personis, disungi, & personas ad penitentiam redigi iuxta sacrorum Canonum definitionem indicimus. Et ex Concilio Toletano 2. can. 1. circa annum 534. Cavendum est his, scilicet Presbyteris, Diaconibus & Subdiaconibus, ne quando sue sponsionis immemores, ad terrenas nuptias ultra recurrant. Quod si forte fecerint, ut sacrilegij rei ab Ecclesia habeantur extranei. Hieron. lib. 1. contra Iovinianū: Certè confiteris non posse esse Episcopū, qui in Episcopatu liberos faciat. Alioquin si inuentus fuerit, non quasi vir tenebitur, sed quasi adulter damnabitur.

Hinc patet, iam inde ab initio Ecclesiæ hoc impedimentum fuisse; idque meritissimò: quia sacer Ordo requirit animum valde purum, cælestē, & quasi Angelicū; ob sublimitatem tanti ministerij; ut inter cæteros docet Chrysostomus tum alibi, tum lib. 3. de Sacerdotio. Matrimonium autē deprimit illum ad voluptates carnales & brutales, variisque sollicitudinibus, & terrenis cupiditatibus: quæ omnia maximè repugnant animi puritati & tranquillitati.

DVBIVM IV.

Vtrum Ordo sacer dirimat matrimonium ratione sui, an solum ratione voti solemnitis adiuncti?

Suppono continentiam annexam fuisse Ordini sacro iam inde ab exordio Ecclesiæ; ut patet ex epist. ad Titum c. 1. v. 8. Oportet Episcopum esse continentem, nempe ab vxorijis amplexibus, ut inquit Hieronymus in hunc locum. Et ex Concilio Carthag. II. can. 2. Omnibus placet ut Episcopi, Presbyteri, Diaconi, vel qui Sacramenta contrahant, pudicitiam custodes etiam ab vxoribus se abstineant: ut quod Apostoli docuerunt, & ipsa seruauit antiquitas, nos quoque custodiamus. Idem in Ecclesia Græca per aliquot annorum centurias seruatum est, ut patet ex Hieronymo lib. contra Vigilantium, Quid, inquit, facient Orientis Ecclesia, quid Aegypti, & Sedis Apostolica? quæ aut virgines Clericos accipiunt, aut continent; aut si vxores habuerint mariti esse desistunt: quò ad vsum scilicet. Idem docet Epiphanius hæresi 59. & colligitur ex Concilio Nicæno can. 3. vbi prohibet Episcopo, Presbytero, & Diacono ne domi mulierem vllam habeant præter matrem, sororem, amitam. Vide plura apud Bellarminum & Gregorium à Valentia. His positis:

Respondeo: Ordinem sacrum esse impedimentum dirimens, non solum ratione voti annexi, sed etiam ratione sui; quatenus ipsi Ordini lex Ecclesiastica irritans annexa est. Probatur Primò: Ex Concilio Tridentino sess. 24. can. 9. vbi innuatur matrimonium à Clerico Ordinis sacri contractum esse inualidum ob legem Ecclesiasticam; scilicet quæ annexa est ipsi Ordini: à Monacho autem contractum esse inualidum propter votum. Vult igitur illud esse inualidum, etiam ob aliam causam, quàm ob votum; quia ipsi Ordini Ecclesiastica legem imposuit. Secundò: Si quis in ordinatione noller vouere, & accepto Ordine matrimonium contraheret, contractus esset irritus: ergo ipsi Ordini talis lex irritans annexa est. Tertio: Idem colligitur ex decreto Callisti I. & ex

alijs Canonibus; qui non faciunt mentionem voti, sed solum Ordinis.

DVBIVM V.

Vtrum hoc impedimentum sit Iuris diuini, an Ecclesiastici?

Quidam existimant esse Iuris diuini. Ita Ioannes Maior dist. 24. qu. 2. & Iudocus Clichtouæus lib. de Continentia sacerdotali, cap. 4. & sequentibus, & quidam alij.

Sed non videtur dubitandum, quin hoc impedimentum Iure dumtaxat Ecclesiastico sit introductum; ut communior sententia Doctorum habet. Probatur: Si esset Iuris diuini, id esset, vel ratione voti, vel ratione Ordinis.

Non ratione Ordinis: nam nusquam habemus diuinum præceptum, quo ordinati prohibeantur ducere vxores. Confirmatur: quia Ecclesia Romana iam à multis sæculis permisit Sacerdotibus Græcis vsum vxorum, quas ante Ordinem sacrum duxerant: ut patet Capitulo Cum olim, de Clerico coniugato. Concilium quoque Ancyranum c. 10. dicit Diaconos permissu Episcopi posse vxores ducere, etiam post ordinationem. Et Gregorius I. lib. 1. epist. 42. permittit Subdiaconis, ut vtantur vxoribus, quas iam antea duxerant: quamuis ibidem prohibeat eos in posterum ordinari, nisi continentiam voueant. Denique Concil. Trident. satis insinuat tantummodò lege Ecclesiastica tale matrimonium irritum esse.

Sed, neque ratione voti hoc impedimentum est Iuris diuini: quia votum Ordini sacro est annexum ex Ecclesiæ constitutione. Solemnitas quoque voti, quæ matrimonium dirimitur, Iure Ecclesiastico est introducta. Hinc sequitur Pontificem in hoc impedimento posse dispensare: quod sapissimè fecit.

CAPVT X.

De impedimento cognationis, affinitatis, & iustitiæ publicæ honestatis.

Notandum est: Cognationem esse triplicem: Carnalem, quæ consanguinitas dicitur: Spiritalem, quæ oritur ex Baptismo & Confirmatione: & Legalem, quæ oritur adoptione.

DVBIVM I.

Quid sit consanguinitas: & quomodo suis gradibus distinguatur?

Dico Primò: Consanguinitas, est propinquitas sanguinis personarum ab eodem stipite descendentium; vel earum, quarum altera descendit ab altera.

Dico Secundò: Consanguinitas distinguitur per lineas, & linea per gradus. Linea, est ordinata series personarum sanguine iunctarum: ut filius, pater, auus, proauus. Estque triplex: Ascendentium, Descendentium, & Collateralium. Ascendentium & Descendentium linea, dicitur linea recta; Collateralium transversa.

Ut autem intelligatur, quo gradu inter se distent secundum hæc lineas, notandæ sunt tres regulæ. Prima regula sit pro linea recta: Quot sunt

Personæ

153
Car debeat dirimeri.

154
si puer-
pio Eccl-
siæ conti-
nentia an-
nexa est
Ordini sa-
cro, etiam
apud Græ-
cos.

155
Ordo irri-
rat matri-
monium
non solum
ratione vo-
ti, sed etiã
ratione
sui.

156
Est Iuris
tantum Ec-
clesiasticus

157
Cognatio
triplex.

158
Quid con-
sanguini-
tas.

Quid linea
& quora-
plex.

Regula
linea
recta.

persona in linea recta, totidem sunt gradus vno dempto: exēpli gratia, cum in linea data filius, pater, auus sint tres personæ, filius est auo in secundo gradu consanguineus, & vicissim auus nepoti: singula enim personæ tanquam puncta concipiendæ sunt, inter quæ dictæ sint lineæ seu intervalla, tanquam singuli gradus: v. g. primum punctum sit pater, secundum filius, tertium nepos: linea ducta inter primum & secundum, erit primus gradus: inter secundum & tertium, secundus gradus: inter tertium & quartum, tertius gradus. Vnde patet filium à patre tantum vno gradu distare, ab auo duobus, à proauo tribus, ab abauo quatuor, à tritauo quinque. In hac regula consentiunt Iurisperiti cum Canonistis: in sequentibus dissentiunt.

159
Dux regula
lineæ
transuersæ

Secunda & tertia regula fit pro linea transuersa. Secunda est: Inter personas, quæ aequaliter distant à communi stipite, quo gradu qualibet earum distat ab eo, eodē quoque inter se ipsa distant. Hinc duo fratres sunt in primo gradu, quia tantummodò vno gradu vterque eorum distat à communi parente. Duo fratruales sunt in secundo gradu, quia tantum duobus gradibus distant à communi parente. Horum filij sunt in tertio gradu, quia tribus gradibus ab- sunt à communi principio.

Tertia regula: Quando persone distant inaequaliter à communi parente, quo gradu ab illo distat is, qui remotior est, eodem quoque ipsi inter sese distant: vt Ioseph & Ismaël sunt in tertio gradu consanguinitatis; quia Ioseph tribus gradibus distat à communi principio, scilicet ab Abraham patre Ismaëlis. Ratio huius regulæ est; quia cum consanguinitas nascatur ex convenientia in sanguine communis principij, fieri nequit vt inter se sint viciniore, quàm secundum distantiam communis principij, in quo primum sanguine coniunguntur.

Computa-
tio Iuris-
peritorum
diuersa est à
Canonica.

Aliter de his sentiunt Iurisperiti: nam ipsorum sententia, duo fratres sunt in secundo gradu: duo fratruales in quarto: duo pronepotes in sexto. Considerant enim ipsi quot gradibus quisque distat à communi principio; ipsique coniunctis affirmant totidem quoque inter se distare. Exempli gratia: Quia vterque pronepos distat à communi stipite tribus gradibus, idcirco volunt duos pronepotes inter se distare sex gradibus; nam bis tria sunt sex: pronepotem verò ab altero nepote quinque gradibus, quia pronepos à proauo distat tribus, nepos verò ab eadem personâ distat duobus; duo autem & tria sunt quinque. Vide Couarr. 2. parte, cap. 6. §. 6.

Aduerte tamen: Canonicam supputationem esse seruandam in causa matrimonij in vtroque foro; vt notat Couarruias loco citato: Legale verò, in hæreditatibus & successiõibus. In alijs cõtractibus vtraque in suo foro seruanda.

DVBIVM II.

Quinam gradus Iure naturæ dirimant matrimonium?

160
Gradus in
Leuitico
vetiti.

Hæretici nostri putant omnes gradus, qui habentur Leuitici 18. ita esse prohibitos, vt nullâ in illos cadat dispensatio; ac proinde prohibitos esse Iure naturæ: alios verò non esse vlllo modo prohibitos.

Prohibentur autem Leuitici 18. dumtaxat primus, & secundus gradus consanguinitatis. In linea recta, matrimonium patris cum filio, & nepte:

matris cum filio & nepote. In transuersa, fratris cum sorore, & nepotis cum amita, & matertera. Patruj verò & auunculi matrimonium cum nepte ex fratre vel sorore, non vetatur.

Quòd verò ad affinitatem attinet: In linea recta vetatur coniugium priuigni cum nouerca, & patris cum priuigna eiusque filia, & foci cum nuru. In transuersa vetatur coniugium cum vxore fratris, & cum sorore vxoris viuente vxore, & cum vxore patruj. His positis:

Respondeo & Dico Primò: Nō omnes gradus, prohibiti in Leuitico, sunt ita vetiti Iure naturæ, vt matrimonium irritum faciant.

Probatum Primò: Genes. 29. Iacob accepit sororem vxoris suæ adhuc viuētis, scilicet Rachelem viuente Lia, quod prohibetur in Leuitico, nam est affinis in primo gradu. Neque dici potest id factum dispensatione diuina: nam satis constat fuisse consuetudinem loci, vt duæ sorores possent vni viro nubere. Cum enim Laban decepsisset Iacob obrusâ Liâ pro Rachele, etiam Rachelem obtulit pro obsequio septennij, & Iacob statim consensit.

Secundò: Exodi 6. Amran pater Moyfis accepit Iochabed patrualem suam seu patruam, id est, patris sui sororem, vt vox Hebræa insinuat, & colligi potest ex c. 26. Numerorum v. 59. Atqui hoc coniugium etiam prohibetur in Leuitico.

Tertiò: Coniugium patruj cum nepte non prohibetur in Leuitico, & tamen est in eodem gradu, in quo amita cum nepote, scilicet in secundo: ergo iste gradus Iure naturæ non est prohibitus. Quod confirmatur; quia Abraham duxit neptem suam, scilicet Saram filiam Aram; similiter & Nachor duxit neptem suam Melcham filiam eiusdem Aram: ergo non est contra Ius naturæ.

Quartò: Deut. 25. præcipitur, si quis moriatur sine liberis, vt frater eius ducat vxorem relictam, vt ex illa semen suo fratri suscitetur: ergo matrimonium cum vxore fratris non est irritum Iuræ naturæ. Dices: Leuitici 18. prohibetur tale matrimonium, quomodo ergo Deuteron. 25. præcipitur? Respondeo: In Leuitico prohibetur nudè acceptum, eò quòd per se indecens sit nisi per aliquam circumstantiam honestetur. In Deuteronomio præcipitur solum in certo euentu, nempe dum frater sine liberis obiit, idque ne eius familia prorsus intereat.

Quintò Probatum ex Cap. Gaudemus, de diuortijs, vbi Innocentius III. definit infidelium conuersorum matrimonia, quæ in secundo vel tertio gradu ante conuersionem sunt contracta, non esse dirimenda: tale est inter amitam & nepotem, & inter vxorem patruj & nepotem patruj, quæ vetantur in Leuitico.

Hinc patet non omnes illos gradus Iure naturæ matrimonium irritare. De Iure diuino positiuo non est dubitatio, cum hoc ius pertineat ad legem veterem, quod vniuersum per legem nouâ est abrogatum. Aduertendum tamen: Coniunctionem in his gradibus continere quamdam indecentiam, nisi iusta aliqua ratio illam cohonestet: quia consanguineis & affinis debentur maior quædam reuerentia, & verecundiæ signa, quàm alijs: cui reuerentiæ & verecundiæ non satis congruit actus coniugalis; vt rectè D. August. lib. 15. de Ciuitate cap. 16. & colligi potest ex ipsa Scriptura.

Dico Secundò: In linea recta irritum est matrimonium Iure naturæ in primo & secundo gradu, quamuis

161
Nō omnes
gradus ve-
titi in Le-
uitico irri-
tant Iure,
naturæ
matrimo-
nium.

Est indecens
contrahere
in his gra-
dibus.

162

1. & 2. gradus lineae rectae iure naturae irritat matrimonium.

quomodo non sit intrinsecè malum sicut mendaciū. In vlterioribus gradibus eiusdem lineae probabilius etiam est eodem iure irritum esse.

Prior pars est cōmunis sententia. Probatur de primo & secundo gradu: quia talis coniunctio repugnat vsui matrimonij: nam reuerentia naturalis non permittit vt filius discooperiat turpitudinem matris, aut filia patris. Cuius signum est, quod vix vlla natio tam sit barbara, quin ab huiusmodi coniunctione abhorreat. Vnde Romani non permittebant, vt filius vna cum patre eodem balneo laueretur, teste Valerio Maximo. Et Aristoteles de historia Animalium lib. 9. cap. 47. scribit camelos & equos non posse compelli, vt matribus miscantur.

Hæc coniunctio non est intrinsecè mala.

Aduerte tamen: non esse intrinsecè malum, vt videtur sentire Caietanus 2. 2. q. 154. art. 9. Nam per dispensationem diuinam, certo euentu, posset esse honestum: vt si genus humanum interiret, præter patrem & filiam: quomodo quidam excusant filias Loth, Genes. cap. 19. v. 32.

Probatur Secundò: Lege finali si. de Ritu nuptiarum, vbi dicitur, *Incestum iure gentium committit, qui ex gradu ascendentiū vel descendentiū vxorem duxerit.* Et confirmatur: quia nepotes & neptes sunt veluti filij & filie; aui & auæ sunt veluti patres & matres. Vnde similis est irreuerentia cum illis nuptias inire.

Tertius aut quartus gradus lineae rectae etiam iure naturae irritat matrimonium.

Alter pars est contra Dom. Sotum, qui putat tertium & quartum gradum in linea recta non esse iure naturae prohibitum. Sed communior sententia Doctorum nobiscum tenet. Probatur ex lege citata, vbi nullus gradus ascendentiū & descendentiū excipitur. Censet ergo eodem iure esse prohibitos. Et ratio est: Quia etsi in linea transuersa censetur consanguinitas decursu generationum minui, tandemque euanescere; non tamen ita fit in linea recta: nam in hac semper alter respectu alterius habet rationem principij & parentis, alter rationem filij & effectus. Principio autem & parenti summa debetur reuerentia; imò eò maior, quòd principium est altius & vniuersalius. Quare Adamo, si inter homines verlareretur, summa deberetur. Vnde Henoch, ex quo Noë & omnes homines post diluuium, cum venerit in fine mundi, non poterit inire connubium: nam omnes sunt eius filia.

Henoch non poterit contra here, & cur.

Dices Primò: Maior est propinquitus sanguinis inter Petrum & neptem ex fratre, quam inter Petrum & eius tritauiam: sed matrimonium inter Petrum & illam neptem non esset iure naturae irritum: ergo neque cum illa tritauiam.

1. Obiectio.

Respondeo: Esse quidem maiorem propinquitatem, si gradus numeremus, non autem absolutè: nam gradus illi sunt diuersi generis, vnde non possunt inter se propriè comparari. Absolutè enim maior est propinquitus seu coniunctio inter Petrum & eius tritauiam, quam inter Petrum & eius sororem: illi enim habent se vt causa & effectus, hi verò vt duo effectus eiusdem causa.

Soluitur.

Dices Secundò: In Leuitico non prohibentur nisi duo gradus lineae rectae, & Ecclesia solùm quatuor prohibet; quod signum est, vltiores non esse prohibitos.

3. Obiectio.

Respondeo: In Leuitico expressè quidem vltiorum graduum non fit mentio, quia censentur eadem lege prohiberi, qua primus & secundus; nam omnes sunt parentes & filij. Ecclesia etiam

Soluitur.

vltiorum non meminit, quia nunquam potest incidere casus, vt tritauius, qui est in quinto gradu, possit aut velit inire matrimonium cum trinepte.

Dico Tertio: In linea transuersa irritum est matrimonium iure naturae in primo gradu, scilicet inter fratrem & sororem: in cæteris non est irritum.

163
Primus gradus lineae transuersae irritat iure naturae.

Prior Pars est contra Caietanum supra. Et probatur Primò: Genes. 20. Abraham, cum peregrinus esset in Geraris, dixit Saram esse sororem suam, nempe vt Gerarita nescirèt esse eius coniugem: ergo tunc temporis apud Ethnicos cōmunis sensus erat inter fratrem & sororem matrimonium non posse constare. Nec obstat, quòd Abraham ibidem rogatus à Rege, quomodo dixisset sororem esse, cum esset vxor; responderit, *Verè soror mea est, filia patris mei, & non filia matris meae, & duxi eam in vxorem: quia soror ibi vocatur consanguinea, scilicet neptis ex fratre; vt docet Iosephus lib. 1. Antiquitatum cap. 12. vel 24. Hieronymus lib. contra Heluidium, & in questionibus Hebraicis. D. Augustinus lib. 22. contra Faustum c. 35. vbi etiam ait, Scripturam testari, consanguineos & consanguineas fuisse antiquitus appellatos fratres & sorores. Sic & consanguinei Domini vocabantur fratres Domini. Sic Isaac in simili casu Rebecam vocabat suam sororem, quæ tamen erat neptis ex patruale, Gen. 26. Simili modo Abraham potuit Saram appellare sororem, etiam si esset neptis ex fratre. Dicit, *filia patris mei; scilicet filia Thare, non immediate, sed mediante Aram fratre Abrahami, qui iam obierat. Vnde Auis erat illi loco patris.**

Abraham vocat vxorem suam sororem.

Probatur Secundò: Ex D. Augustino lib. 22. contra Faustum c. 35. vbi ait: *Ex vtroque, vel altero parente natos necti coniugio non licebat, scilicet temporibus Abrahæ. & lib. 15. de Ciuit. cap. 16. inter cætera ait, Consuetudinem & sensum humanum etiam inter Ethnicos fraternæ connubia abhorreere, quamuis peruersis legibus concessa fuerint.*

Probatur Tertio: Quia Ecclesia nunquam legitur in hoc gradu dispensasse, nec vllus Sanctorum contraxisse. Quòd autem vitio generis humani fratres & sorores contraxerint, factum fuit Deo dispensante ob absolutam necessitatem.

Dices: Thamar cum à fratre vim pateretur, dixit fratri, *Loquere ad Regem, & non negabit me tibi, 2. Reg. 13.* ergo putabat tale connubium fieri posse.

Obiectio.

Respondeo: Illam vel fuisse ignaram legis diuinae; vel hoc actu vim auertere voluisse. Certissimum enim est tale matrimonium fieri non potuisse, non solùm ob legem naturae, sed etiam ob legem diuinam positiuam tunc obligantem, & grauissimam penam munitam.

Soluitur.

DVBIVM III.

Quinam gradus consanguinitatis absolute dirimunt matrimonium, siue iure naturae, siue Ecclesiastico?

Respondeo: Omnes consanguinitatis gradus vsque ad quartum gradum inclusiuè absolute dirimunt matrimonium. Patet hoc ex Concilio Magno Lateranensi cap. 50. *Prohibitio copulae coniugalis quartum gradum consanguinitatis & affinitatis de cætero non excedat: quoniam in vltioribus gradibus iam non potest absque graui dispendio huiusmodi prohiberi.*

164
Omnes dirimunt vsque ad quartum inclusiuè.

prohibitio generaliter obseruari. Vbi aduerte: Olim prohibita fuisse coniugia vsque ad septimum gradum; vt patet ex multis Canonibus 35. quæst. 2. Sed Concilium ob grauissimas causas reduxit ad quartum. Post quartum enim, ob vitæ breuitatē, sæpè non cognoscuntur consanguinei. Vnde fiebat, vt sæpè in gradibus prohibitis, vel ex negligentia, vel ex ignorantia, contraheretur. Hinc scandala & lites.

Papa dispensat in linea recta non transuersa.

Ex dictis sequitur Pontificē in linea recta consanguinitatis non posse dispensare. In linea transuersa posse; præterquam in primo gradu. Hac de consanguinitate.

DVBIUM IV.

Quid sit Affinitas?

169
Quid Affinitas.

Respondeo: Affinitatem proprie esse propinquitatem ex copula carnali proueniētem. Adde, vel ex iure propinquo ad copulam.

Dico, Ex copula carnali: quia generatim ex omni copula, etiam fornicaria nascitur. Copulam uoco actum consummatum, qui per se talis est, vt ex eo possit sequi generatio. Vnde ex copula steriliū nascitur affinitas, non tamen ex copula frigidiorū.

Adde, Vel ex iure propinquo ad copulam: nam ex matrimonio rato, non consummato, nascitur etiā vera affinitas; vt dicitur declarasse Pius V. Antea tamen à plerisque Doctoribus non vocabatur affinitas, sed impedimentum iustitiæ publicæ honestatis. Rectius tamen vocatur affinitas; tum quia passim apud omnes censetur affinitas contrahi per ipsum matrimonij contractum; nam statim post contractum, nominibus affinitatis se mutuo compellant vir & consanguinei vxoris, vxor & consanguinei viri: tum quia per ipsum contractū vir & mulier fiunt vna caro, quasi in habitu; atqui ratione cōiunctionis in vnā carnem nascitur affinitas: tum quia non minùs dirimit Matrimonium, quàm si copula accessisset: tum denique, quia Concilium Trident. sess. 24. restringit impedimentum iustitiæ publicæ honestatis ad primum gradum; hoc autem impedimentum se extendit vsque ad quartum.

Affinitas non caret parentelā.

Notandum Primò: Quosdam addere huic definitioni, *Omni carens parentelā*. Sed hæc particula non est necessaria, imò potiùs obscurat definitionem: potest enim affinitas superuenire consanguinitati; vt si frater committat incestū cum sorore, erit affinis alteri forori, & matri, & cæteris vsque ad quartum gradum.

166
Regula ad cognoscendos gradus affinitatis.

Notandum Secundò: Ad cognoscendos gradus affinitatis: Contrahi affinitatem inter virum & consanguineos vxoris, vel mulieris cognatæ carnaliter; & contrā, inter vxorem & consanguineos viri, idque in eo gradu quo erant consanguinei: v. g. si Petrus cognouit Catharinam, consanguinei Catharinæ in primo gradu, fiunt Petro affines in primo gradu; & consanguinei Catharinæ in secundo, fiunt Petro affines in secundo gradu, & vicissim.

Affinitas iam non parit affinitatem.

Notandum Tertio: Olim si defuncto coniuge alter inibat secundas nuptias, nascebatur secundū genus affinitatis, scilicet inter consanguineos defuncti, & alterum coniugem cum quo superstes contrahebat. Si tertio contrahebat, nascebatur tertium genus affinitatis. Verū hic modus contrahendi affinitatem sublatu est per Concilium Magnum Lateranense cap. 51. Vnde modo affi-

nitas non parit affinitatem; id est, persona, quæ mihi est affinis, non potest mihi alios affines accersere.

DVBIUM V.

Quo gradu dirimit affinitas Matrimonium?

Dico Primò: Affinitas, quæ ex actu coniugali, vel ex matrimonio rato nascitur, est impedimentum dirimens vsque ad 4. gradum, siue in linea recta, siue in transuersa. De priore, quæ est ex actu coniugali probatur ex Capitulo *Non debet*, de Consanguinitate & affinitate, quod acceptum est ex Concilio Lateranensi cap. 50. Itē 35. qu. 3. sunt multi Canones hac de re. Altera pars, scilicet de Matrimonio rato non consummato, probatur ex Capitulo *Si quis desponsauerit*, & quatuor sequentibus 27. qu. 2.

167
Affinitas ex coniugio dirimit vsque ad quartum gradum.

Dico Secundò: Affinitas, quæ ex fornicatione nascitur, dirimit matrimonium post Concil. Trident. tantummodò vsque ad secundum gradum inclusiue. Patet ex Concil. sess. 24. cap. 4. Sed quia Concilium solum dicit, *Matrimonium non dirimit ultra secundum gradum per talem affinitatem*, dubium esse poterat, utrū saltem impediretur. Vnde Pius V. explicuit in 3. & 4o gradu per hanc affinitatem matrimonium non impediri; vt docet Nauarrus cap. 22. nu. 43.

168
Affinitas ex fornicatione dirimit tantū vsque ad secundum gradum.

His adde: Et si vir cognoscat consanguineam vxoris in 3. vel 4. gradu, non impediri petitionem debiti, vt respondit facultas Salmanticensis & Complutensis, teste Vivaldo; & colligi vti que potest ex Concilio Trident. supra, vbi Conciliū ex fornicatione noluit nasci impedimentum ultra secundum gradum ad contrahendum. Vnde sequitur, neque etiam nasci impedimentum ad petendum debitū. Quando enim affinitas non repugnat matrimonio contrahendo, non potest etiam eius vsui repugnare, si matrimonio superueniat.

Nec ultra impeditur debiti petitionem.

Petēs; Quid si Petrus cognoscat consanguineā Catharinæ in 1. vel 2. gradu, penitus ignorans esse eius consanguineam, nasciturne impedimentū respectu Catharinæ?

169
Quale nascitur impedimentum, si nesciam esse consanguineā.

Respondeo: Nasci indubiè ad contrahendum cum Catharina matrimonium: non tamen ad petendum debitum si iam erat eius vxor, vt docet Castro lib. 2. de Potestate legis pœnalis cap. 14. Paludanus dist. 34. qu. 1. Victoria qu. 288. Sotus dist. 36. art. 2. Ratio est; quia in hoc casu nō posse petere debitum, est pena incestus: Nemo enim priuari potest iure in re quam possidet, nisi ob culpam: atqui hic non est culpa incestus, sed solum fornicationis vel adulterij. Impedimentum autem ad contrahendum potest nasci etiam sine culpa; quare cum hic orta sit affinitas, non potest contrahere. Confirmatur à simili: Si vir in necessitate baptizat filium vxoris suæ, non prohibetur petere debitum: tamen si esset concubina, non posset contrahere matrimonium cum illa, ob spiritalem cognationem.

DVBIUM VI.

Quinam gradus affinitatis iure natura efficiant Matrimonium irritum?

Dico Primò: In primo gradu affinitatis lineæ rectæ valde probabile est Matrimonium esse

170

Primus gradus lineæ rectæ irritat iure naturæ.

esse irritum Iure naturæ. Vbi nota: In hoc primo gradu affinitatis, esse hos; vitricum & priuignam, nouercam & priuignum, focerum & nurū, focrum & generum.

Probatur Primò: Prioris ad Corinthios 5. v. 1. *Auditur inter vos fornicatio, & talis fornicatio, qualis nec inter gentes; ita vt vxorem patris sui quis habeat.* Vbi Apostolus insinuat esse contra legem naturæ.

Probatur Secundò: Leuitici 28. talia matrimonia puniuntur penà mortis, sicut patris cum filia, matris cum filio, aui cum nepte, fratris cum sorore, quæ suprà diximus esse Iure naturæ irrita: cætera leuioribus pœnis puniuntur.

Probatur Tertio: Quia nunquam auditum est Ecclesiam in his gradibus lineæ rectæ dispensasse. Neque in lege veteri vlla exempla Sanctorum existunt.

171 In linea transuersa primus non irritat iure naturæ.

Dico Secundò: In primo gradu affinitatis lineæ transuersæ non est irritum Iure naturæ matrimonium, multoquæ minus in secundo & tertio. Vbi aduerte: In primo gradu lineæ transuersæ, esse v. g. Petrum, & vxoris eius sororem; item vxorem Petri, & fratrem Petri.

Probatur Primò: Deuteron. 25. præcipitur, vt frater ducat vxorem fratris sui defuncti sine liberis. Genesis 38. Iudas dedit Thamar duos filios suos successiuè maritos. Genesis 29. Iacob accepit duas sorores.

Dispensant in eo Pontifices.

Probatur Secundò: Quia sæpè à Pontificibus est dispensatum. Alexander VI. cum Emanuele Rege Portugallia dispensauit, vt duas sorores filias Regum Catholicorum successiuè haberet. Iulius II. cum Henrico VIII. vt Catharinam filiam Ferdinandi vxorem fratris Arcturi sine liberis defuncti. Innocentius III. dispensauit cum Liouonibus, vt manerent cum vxoribus fratrum, quas in infidelitate acceperant; vt patet Capitulo finali, de *Diuortijs*.

Nec obstat, Quòd Matthæi 14. v. 4. Ioannes dicebat Herodi, *Non licet tibi habere vxorem fratris tui*: nam frater viuebat, vt refert Hieronymus in hunc locum; vna autem nõ potest simul esse vxor duorum. Deinde, etsi fuisset mortuus frater, non tamen licuisset propter legem veterem Leuitici 18. Nam frater reliquerat semen ex Herodiade, puellam saltatricem; vt testatur Chrysostomus homil. 49. in Matth. Solum autem poterat frater accipere vxorem fratris defuncti, quando ille absque liberis defunctus erat.

DVBIVM VII.

Virum cognatio spiritalis, quæ nascitur ex baptismo, vel confirmatione, sit impedimentum dirimens, & inter quos?

172

Respondeo: Hæc cognatio est impedimentum dirimens inter baptizantem, confirmantem, & suscipientem ex vna parte, & baptizatum, confirmatum, eiusque patrem & matrem ex altera parte: non autem inter alios. Patet hoc ex Concilio Trident. sess. 24. cap. 2. *de Reformatione matrimonij*, vbi cognatio spiritalis restringitur ad paternitatem & comaternitatem. *Confraternitas* omnino tollitur, qualis est inter baptizatum, & filios baptizantis vel suscipientis. *Paternitas* verò & *comaternitas* ex parte tollitur, scilicet inter baptizantis

Hæc cognatio est retracta per Trid.

vel suscipientis coniugæ, aut concubinam ex vna parte, & baptizatum eiusque consanguineos ex altera parte. Vide multos Canones hac de re 30. qu. 1. & in tit. *de Cognatione spiritali*. Ratio horum omnium est: quia sicut decuit, vt cognatio carnalis ob reuerentiam consanguineis debitam, & ad amicitias propagandas dirimeret matrimonium: ita etiam decuit, vt cognatio spiritalis dirimeret matrimonium; cum illæ causæ hic quoque locum habeant.

Petes: vtñm hoc impedimentum contrahatur ex baptismo minùs celebri in extrema necessitate collato?

173 Oritur etiã hæc cognatio ex baptismo minùs celebri in extrema necessitate collato.

Respondeo: Hoc impedimentum omnino contrahi ex tali baptismo, non solum inter baptizantem & baptizatum, sed etiam inter leuantem & baptizatum, eiusque parentes: quod est contra Sotum. Ratio est: quia hoc impedimentum dirimens nascitur ob Sacramentum, non ob eius solemnitatem. Nam ratione Sacramenti non solum baptizans, sed etiam leuans fit parens spiritalis infantis.

Aduerte: In hoc impedimento quod ortum est ex baptismo dato in extrema necessitate, iuxta Sotum, posse Episcopum dispensare ad matrimonium contrahendum, quando non esset facillimus ad Urbem transitus.

DVBIVM VIII.

Quandonam à Patrinis contrahatur hæc affinitas?

Respondeo: Hanc affinitatem non contrahi à Patrinis dum portant infantem, vel etiam dum tenent in Catechismo: sed, cum tenent eum quando actu baptizatur; vel cum leuant eum de sacro fonte, iuxta communio rem sententiam. Nec refert an respondeant nomine infantis, an non. Quod est contra Hostiensem.

174

Petes Primò: Quot possint esse Patrini?

Respondeo: Ad summum duo, iuxta Tridentinum suprà. v. g. vnus & vna. Vnde maritus & vxor possunt eandem prolem suscipere. Neque Episcopus potest dispensare vt loco vnus viri & vnus mulieris, duo viri suscipiant, vel duæ mulieres; vt respondit Congregatio Cardinalium. Vide quæ diximus q. 67. a. 7. & 8. de Baptismo.

Duo solum sint Patrini

Petes Secundò: An ista cognatio possit contrahi per Procuratores?

Respondent plerique non posse contrahi. Vnde quando Princeps aliquis per procuratoré suscipit infantem, Principé non contrahere cognationem, sed procuratorem ipsius, qui tangit vel leuat. Ita Couarruias 2. p. de Sponsalibus cap. 6. §. 4. n. 6. Siluester V. Matrimonium. 8. quæst. 7. §. 14. Soto dist. 24. quæst. 1. art. 2.

Quidam negant hæc cognationem contrahi per procuratorem.

Contrarium tamen est tenendum cum Panor- mitano in Cap. *Veniens*, de Cognatione spiritali: quia Congregatio Cardinalium instituta ad explicandum Concilium Tridentinum, respondit eum qui leuat, aut tenet procuratoris nomine, nullam contrahere cognationem spiritali. Quod sanè multo magis rationi est consentaneum: quia procurator non agit suo, sed Principis nomine. Vnde Princeps censetur leuare; sicut in contrahendis sponsalibus & matrimonio fieri videmus.

Verius affirmari.

DVBIVM IX.

Utrum cognatio legalis sit impedimentum dirimens, & quousque?

175 Quid Legalis cognatio.

Quid Adoptivae, & quorum.

Adoptio perfecta & imperfecta.

176 Adoptio dirimit in linea recta usque ad 4. gradum.

Probabile est, quod solum usque ad 2. gradum.

Inter quos dirimit in linea transversa.

177 Impedimentum hoc in quibusdam est perpetuum, in quibusdam temporale.

Notandum est: Cognationem legalem esse vinculum, quod nascitur ex adoptione. Adoptio autem est assumptio legitima persona extranea in filium vel filiam. Iure enim Gentium concessum est, ut qui liberos non habent, possint in sterilitatis solatium, aliquos in liberos assumere. Quod postea etiam concessum est ijs qui liberos habent. Castratis & frigidis non conceditur: quia quos natura fecit Matrimonio ineptos, noluit Ius facere parentes. Feminae quoque non conceditur, nisi interdum ex privilegio. Neque etiam illi, qui aetate non superat adoptandum, saltem annis 18.

Adoptio generatim est duplex. Quaedam est imperfecta, diciturque tantum Adoptio. Haec fit auctoritate Magistratus. Non transfert adoptatum in potestatem adoptantis, nec facit succedere ab intestato. Altera est perfecta, & vocatur Arrogatio, fitque rescripto Principis, transfert quoque Arrogatum in potestatem Arrogantis, facitque Arrogatum succedere ab intestato, ita ut Arrogator non possit eum priuare legitima. Vide Siluestrum verbo Adoptio. & Instituta de Adoptionibus. tit. 11. & ff. eodem titulo. His notatis:

Respondeo: Cognationem legalem dirimere Matrimonium. Primò quidem in linea recta usque ad 4. gradum descendendum; id est, inter adoptantem & adoptatam, eiusque adoptatae posteros, usque ad 4. gradum, non tamen ascendendum. Tenet Palud. dist. 42. q. 1. conclusionem 6. Siluester Matrimonium, 8. §. 8. Navar. cap. 22. nu. 45. & alij.

Aduerte tamen: Probabile esse post Concilium Tridentinum hoc impedimentum solum dirimere usque ad 2. gradum inclusiuè, sicut cognatio spiritalis. Ita quidam Doctores Salmanticenses, & Henriches lib. 2. de Matrimonio c. 12. Quod confirmatur, quia si cognatio spiritalis, quae maius est vinculum & insolubilius, dirimit solum usque ad 2. gradum; cur non idem dici queat de cognatione legali, quae similis est cognationi spiritali? praesertim cum non habeamus Canonem, quo contrarium exprimitur?

Secundò verò, Dirimit in Linea transversa Matrimonium inter filios naturales adoptantis, & eum qui perfecte est adoptatus; id est, arrogatum.

Tertiò autem, Haec cognatio per modum cuiusdam affinitatis dirimit inter adoptatum & coniugem adoptantis, quae illi est veluti nouerca: & inter adoptantem & coniugem adoptati, quae illi est instar nurus.

Notandum est Primò: In linea recta hoc impedimentum esse perpetuum, quamuis moriatur alter, vel filius emancipetur, vel adoptio dissoluatur. Perpetuum quoque est inter coniugem adoptantis & adoptatum, inter coniugem adoptati & adoptantem, ut expressè habemus lege Adoptivus. ff. de Ritu nuptiarum. Verùm inter filios naturales adoptantis & adoptatum est impedimentum temporale; nempe quamdiu filij naturales sunt sub patria potestate, vel certè quamdiu ipse adoptatus sub ea est. Vnde si filij naturales emancipentur, vel emancipetur adoptatus, vel si adoptans moriatur, postunt inter se contrahere; vt colligitur Capitulo vnico De cognatione legali:

vbi Nicolaus I. sic ait; Si qua per adoptionem mihi soror esse coeperit, quamdiu durat adoptio, inter me & ipsam nuptia consistere non possunt: intellige nisi alter emancipetur; vt patet ex Capitulo Per adoptionem, 30. quaest. 3.

Notandum Secundò: Etsi isti gradus non exprimantur Iure Canonico; tamen Iure Civili habentur expressi, quod ferè hac in parte à Canonico est receptum: vt patet Capitulo Diligere, 30. q. 3. & etiam ferè receptum est Ecclesiae consuetudine.

Petes: Vtrum inter adoptatum & filiam illegitimam adoptantis censetur esse hoc impedimentum durante adoptione?

Respondeo: Non censi esse impedimentum. Ratio est; quia illegitima non est in patria potestate. Ita Innocentius IV. Hostiensis, & alij, quos refert & sequitur Fumus V. Matrimonium, §. 18. estque sententia communis teste Navarro cap. 22. nu. 44. Pari modo, nullum est impedimentum inter duos adoptiuos; vt docet idem Fumus n. 19.

Non est impedimentum inter adoptatum, & filiam illegitimam adoptantis.

Neque inter duos adoptiuos.

DVBIVM X.

Utrum impedimentum iustitia publica honestatis matrimonium dirimat?

Respondeo: Impedimentum iustitiae publicae honestatis dirimit matrimonium: vt patet ex varijs Canonibus. Impedimentum autem hoc secundum quosdam nascitur tripliciter. Quod ad Primò,

Notandum est Primò: Sicut ex copula carnali, & ex matrimonio rato nascitur affinitas inter virum & consanguineos vxoris, inter vxorem & consanguineos viri: ita ex contractu sponsalium inter sponsum & consanguineos sponse nascitur quidam simile affinitati, veluti quaedam affinitatis inchoatio, quam vocant iustitiam publicam honestatis, vel publicam honestatem: postulat enim honestas, vt non iungaris matrimonio cum sorore tuae sponse.

Notandum Secundò: Etsi olim hoc impedimentum nasceretur ex sponsalibus inualidis, & dirimeret usque ad 4. gradum inclusiuè: post Concilium tamen Tridentinum solum nascitur ex sponsalibus de futuro validis, & tantum in 1. gradu dirimit. Statuit itaque Concilium sess. 24. cap. 3. vt si contraxeris sponsalia cum aliqua, nunquam possis cum eius sorore, matre, vel filia contrahere, etiamsi sponsa tua moriatur; nec ipsa cum patre, fratre, vel filio tuo possit contrahere: possit tamen cum tuo nepote qui est in 2. gradu, ad quem hoc impedimentum iam non extenditur.

Quidam, inter quos Couarru. 2. parte, cap. 6. §. 2. putant hoc impedimentum etiam nasci ex sponsalibus irritis, quae tantum defectu consensus interioris irrita sunt, & in foro externo praesumuntur valida. Sed verius videtur non nasci: nam huiusmodi sponsalia reuerà sunt inualida quamuis in foro externo valida praesumantur. Concilium autem non vult illud nasci ex sponsalibus inualidis, quacumque; ratione inualida sint; vt patet ex verbis Concilij.

Ex conditionatis sponsalibus ante conditionem impletam non nascitur hoc impedimentum. Completa tamen conditione nascitur, quia sponsalia sunt valida. Patet ex Capitulo vnico de Sponsalibus.

Quod ad secundum: nascitur id ex matrimonio clandestino post Concilium Tridentinum contracto. Ratio est: quia etsi ille contractus non habeat vim matrimonij ob decretum Concilij, videtur tamen

178

1. Nascitur ex sponsalibus.

Debet esse valida.

Solum extenditur ad 1. gradum.

Si ea sent irrita defectu consensus.

Si sint conditionatis.

2. Nascitur ex matrimonio clandestino.

tamen habere vim sponsalium, vt dicuntur declarasse Cardinales qui interpretando Concilio præfunt. Contrarium tamen non est improbable, si verba Concilij expendantur, quamdiu illa declarationes non sunt authenticè emisse in lucem.

3. Nascitur ex matrimonio præsumptio.

Quo ad tertium: Nascitur id ex matrimonio præsumpto in facie Ecclesiæ contracto. Ita Couar. cap. 6. §. 2. nu. 2. & Nauarrus cap. 22. nu. 57. vbi dicit Pium V. id declarasse. Vnde quod idem Nauarrus numero sequenti ait hoc impedimentum non nasci ex matrimonijs contractis inter sanguineos & affines intra gradum prohibitum, aut cum initiato sacris, aut cum Religioso, quia sunt inualida; vel verum non est, cum repugnet ei quod ante dixit: vel debet intelligi de huiusmodi matrimonijs clandestinè contractis; vt infra insinuat.

CAPVT XI.

De impedimento Criminis, Disparitatis cultus, Violentia, & Ligaminis.

D V B I V M I.

Vtrum sit aliquod crimen, quod irritet Matrimonium?

179
Primum
crimen.

Respondeo: Esse quadam crimina, quæ matrimonium irritant, idque in tribus casibus. Primum est: Si vxor tua, cum alio conspiret in tuam mortem, vt possint simul contrahere, & ex illorum machinatione mors sequatur; tunc enim inter eos nullo modo potest consistere matrimonium, quamuis non intercesserit adulterium. Idem dicendum, si maritus in mortem vxoris conspiret cum alia. Patet Capitulo *Laudabilem*, de Conuersione Infidelium. Hoc impedimentum statuit Ecclesia ad tollendas occasiones occidendi coniuges.

Crimen hoc debet fieri vtriusque consensu.

Duo autem hic sunt notanda. Alterum est, occisionem debere fieri vtriusque conspiratione. Si enim alterius tantum machinatione fiat, altero nesciente, non irritat matrimonium; vt patet ex Capitulo citato, nisi interuenerit adulterium, vt statim dicitur. Neque sufficit, si alter post factum ratum habeat; quia rati-habitio illa non est causa actus. Sufficit tamen consilium & iussio: quia hæc concurrunt ad opus. Alterum est, vt occisio fiat animo contrahendi: si enim alio fine fiat, non impedit; vt rectè Glossa in Capit. *Super hoc*, De eo qui duxit; quam sequuntur communiter Doctores contra Caietanum verbo *Matrimonij impedimentum*, Casu 5.

Et animo contrahendi.

Secundum crimen.

Secundus casus est: Quando alter coniux adulterium committit cum alio; & vt possit cum eo contrahere, interficit suum coniugem, etsi adultero ignorante. Similiter si adulter interficiat maritum adulteræ in eum sine, etsi ipsa non consentiat. Patet Capitulo *Super hoc*, De eo qui duxit.

Tertium crimen.

Tertius casus est: Adulterium cum coniuge alterius scienter committere, & contrahere matrimonium cum eo ante mortem coniugis, vel dare fidem de contrahendo per verba quæ ex se ad sponsalia sufficiant. Ita habemus Capitulo *Significasti*. & Capit. *Ex literis*, De eo qui duxit. Quod

si non sit verè coniux, licet putetur esse, non incurritur hoc impedimentum. Similiter si detur fides, aut contrahatur matrimonium secundum sine adulterio interueniente: debet enim vtrumque adesse, idque ante mortem coniugis. Vnde si puella probabiliter ignoret Petrum esse coniugem alterius, quamuis adulterium cum eo committat, & contrahat cum eo, vel vtrò citroque dent fide de contrahendo in futurum, nõ nascitur hoc impedimentum; nisi illa, postquam cognouerit Petrum habere vxorem, rursus cum eo adulterium committat. Ita Nauar. & alij Doctores ex capitulis citatis. Quod si ipsa post cognitionem non commiserit amplius adulterium, tenebitur Petrus mortua vxore eam ducere, si ipsa velit; vt habetur Capitulo *Propositum*, De eo qui duxit in matrimonium. Et ratio est; quia ex parte puellæ fuerunt valida sponsalia, & sub spe futuri matrimonij bona fide concessit vsum corporis.

D V B I V M II.

Vtrum Disparitas cultus sit impedimentum dirimens?

Respondeo, & Dico Primò: Disparitas cultus est impedimentum dirimens: nempe inter baptizatum & non baptizatum. Est communis sententia Theologorum & Canonistarum, qui id tanquam indubiatum tradunt. Sed difficultas est, quo iure id fiat.

180
Impedimentum hoc est inter baptizatum & non baptizatum.

Dico Secundò: Matrimonium per hoc impedimentum non dirimitur Iure naturæ, neque diuino positiuo, neque Ecclesiastico scripto, sed Iure Ecclesiastico consuetudine recepto.

Irritat, sed non Iure naturæ.

Non Iure naturæ: nam multa extant Sanctorum exempla, qui cum infidelibus contraxerunt. In lege veteri Genes. 41. v. 50. Ioseph accepit vxorem filiã Phutipharis sacerdotis idolorum. Moyse filiã Iethro Exod. 2. v. 22. & Ethiopisã Numer. 12. v. 1. Dauid filiam Regis Gessur 2. Reg. 3. v. 3. Esther nupsit Assuero, lib. Esth. c. 2. In nouo testamento, Monica S. Augustini mater habuit virum gentilem; & Clothildis nupsit Clodoueo Regi Francorum ethnico. Imò huiusmodi coniugia olim erant frequentissima; vt testatur D. Augustinus lib. *De fide & operibus*, cap. 19. Ratio est: quia talis coniunctio non est contra matrimonij finem: potest enim ex ea proles suscipi, & etiam aliquo modo in Religione enutriti.

Non etiam Iure diuino: quia tale nullum Ius extat, præsertim in lege noua: Etsi enim in lege veteri Deus prohibuerit Iudæis matrimonia cum infidelibus, vt patet Deuter. 7. & 3. Regum 11. Tamen hoc præceptum, quatenus irritabat matrimonium, erat iudiciale, non morale; ac proinde vna cum lege veteri abolitum. Quod patet, quia solum prohibebat matrimonia cum infidelibus habitantibus in terra Chanaan, quos Deus volebat omnino deleri; non autem cum gentibus remotioribus, vt Persis, Medis, Chaldæis, Ægyptijs, illis tantum Ægyptijs exceptis, qui in terra Chanaan habitabant, de quibus Esdræ lib. 1. capite 9.

181
Nec diuino.

Dices: 1. ad Corinth. 7. v. 39. Apostolus ait, *Si dormierit vir eius, cui vult nubat, tantum in Domino: id est, cum Christiano; vt Theodoretus & Anselmus, in hunc locum.*

Respondeo: